Südame kutse

© Ingrid Tarmu

“Südame kutse”
Kujundus: Paljasjalg

“Eesti 100 luuleraamatut” raamatusari
Kirjastus Paljasjalg, Tallinn 2019
Koguteose ISBN 978-9949-9947-4-8
Trükise ISBN 978-9949-678-02

Ingid Tarmu

Südame kutse

Kirjastus Paljasjalg
2019

Soojendad mu südant,
kuna leidsid minus midagi.
Hoia minust kinni, sest usun sinusse
sest seekord on see tõeline.
Tungisid mu südamesse,
näidates oma kirge,
muutsid sa meid.
Näita mulle armastust,
jalutades sellest läbi.
Soojendad minu südant,
sest leidsid minus tõelisuse,
mis on meile määratud.

Kui me kohtusime,
olid mulle võõras.
Sinu hääle meloodia,
mis rahustab hinge.
Sinu silmade vaade,
mis nii sügav,
kui hukutav kuristik.
Kui me kohtusime
olid mulle võõras.

Ole minuga, hoia mind.
Ma ei palu rohkemat.
Sa tead mida vajan.
Miski ei muuda,
minu salajasi soove.
Kuid see pole kerge.
Ole siin koos minuga,
kui sind vajan.
Miski ei muuda,
neid salajasi unistusi.

Ei suuda,
lakata sind igatsemast.
Oled kinni mu meeltes
kinni mu mõtetes.
Ei suuda...
Nutan salamisi,
pisaratest uppumas.
Ei suuda,
lakata sind armastamast.

Darling
where are you?
I miss you,
but I can`t find you.
Where are you?
I need you
I want you
Darling
Where are You?

Sa reetsid mind jälle,
kuigi uskusin eelnevaid sõnu.
Kas kõik see aeg,
need lubatud lubadused,
kui koos me olime,
oli vaid peituse mäng?
Sa reetsid mind jälle.
Ma ei mõista,
minu soovid, lubadused,
minu sundimatu sõprus oli puhas.
Sa reetsid mind jälle,
sest uskusin sind taas.
Kuigi teeb see haiget,
jääd sa nüüd minevikku
kuhu sa kuulud...

Annaks sulle taeva,
et tunneksid end turvalisemana.
Annaks sulle kuu,
et oleks sul saatja.
Annaks sulle päikese,
et su huulil püsiks naeratus.
Annaks sulle tähed,
et mõtleksid mulle.
Annaks sulle mulla,
et sul oleks turvaline.
Annaks sulle merevee,
et sul oleks soe.
Annaks sulle lilled,
et oleksid õnnelik.

Tean, et tegin haiget,
kuigi ei plaaninud seda.
Ootamatult lõppes see,
mis nii hea ja ilus.
Mängisin tulega ning võtsin riski,
kuid kaotasin kõik.
Makstav hind nii kõrge.
Haavad mis värsked,
kõrvetamas hinge
jättes sinna sügavaid arme,
mis eales unune...
Tean, et tegin haiget,
kuid ei plaaninud seda.
Võtsin selle riski,
olin kui mängur
ja kaotasin kõik.

Armastus on kõik,
mis inimestel on,
mida suudame teineteisele anda.
Õnn on see,
mida nautida omavahel saab.
Tunded on need,
mida jagavad südamed.
Need on need sõnad,
mida teineteisele lausume.
Sest see mis toimub
on meie õnn, hoolivus ja armastus.

See pisar
tuleb aga südamest.
Enam ei suuda,
see teeb aga haiget.
Suudaks sa minna,
oleks see mu pääsetee.
See pisar...
mis voolab meie pärast,
õnnetu on see inim hing,
mida päästa koheselt ei saa.
See pisar....

Oled mulle ainus.
Sa oled mu mõte ja teod.
Oled mu langev täht,
mille langedes soovin,
et oleksid õnnelik.
Oled mulle ainus...
Ainsast pilgust võin joobuda,
oled mulle ainus.
Tänasest sinust enam loobuda ei suuda.
Oled mulle ainus...
kallis pisike tütarlaps.

Vahet ei ole
mida nad ütlevad.
Vahet ei ole,
mida nad mõtlevad.
Tean mida tunnen.
Vahet ei ole,
mida nad õpetavad.
Tähtis on see,
mida sisimas usume.
Vahet ei ole,
mida nad soovivad.
Kuid me armastus ületab kõik raskused,
muu polegi oluline.
Sest oled minu juures, kallis.

Kõik mida soovin,
asub mu südames,
kuhu keegi teine ei pääse.
Kõik mida soovin,
kiirgub mu silmadest,
mida keegi lugeda ei oska.
Kõik, mida soovin
on enne lahkumist
olla koos sinuga.
Kõik, mida soovin
jäävad mu unstusteks.
See mida soovin,
kui näen sind veel kord.

See on see,
kui avad oma südame
ja annad selle kellelegi
mõtlematult ära,
keda sa praktiliselt ei tunnegi.
Need koos veedetud päevad,
sealt omkorda need minutid,
need vaiksed sekundid
ning need sajandikud,
tundusid kui imelised hetked.
Kuid kaine peaga,
ei suuda enam mõelda.
Need imelised hetked olid valed,
lihtsalt valelikud tunnid.
Sõnad...
mida need tunnid sisaldasid
kuid samas ka tähendasid.
On raskemaist raskeim unistuse kuritöö.

Armastan su häält,
kui seda kuulen.
Igatsen su puudutust,
kui oleme lahus.
Igatsen sind
iga päevaga aina enam.
Armastan sind,
seda sa tead.
Ei, seda ei juhtu,
sest minu armastus
on vastu armastuseta.

Jalutan sulle metsakohinas vastu...
juuksed vabas tuules lehvimas,
tahan joosta sinu juurde,
kahjuks sa pole enam üksi.
Pisar silmist alla voolab,
jalutan mööda sinust
teades kord, mis meil oli.
Jalutades nüüd sulle puude vahelt vastu...
kohtudes kui esmakordselt
tundes end kui võõrana.

Istun siin aknal,
vihmapiisad taevast kallamas.
Pilk kusagil kauguses,
justkui ootaks kedagi
või
justkui otsiks kedagi
keda pole leidnud veel...
Istun siin aknal
pea mõtetest sassis,
üksildasest istumisest
voolamas igatsuse pisar.
Istumas siin aknal,
justkui kedagi ootamas.

Öö pimeduses kumas kuu,
see oli su saatja,
mis määras me teed.
Kuulsin merevee kohint
nähes sind sealt tulemas.
Kumava kuu valguses,
sa sammud siis
läbi looklevate teede,
mis ühendab me südamed.
Oled meeletult õnnelik,
kumava kuu saatel.

Kaugus mis meid lahutab,
tundub suure piinana mulle.
Tahan sind tohutult näha,
ning öelda, et armastan sind.

Olles nii kaugel sinust,
tuleb pisarad mul silma.
Igatsedes sind nii väga,
ei lase ma sul enam minna.

Su sõnad haiget tegid,
kuid võtsin need vastu.
Teed oma ebausuga haiget,
mille piire sa ei tea.
Kannatusvalu on piinav
ning pisaratesse upun.
Need pisarad tulevad südamest,
sest hing on katki.
Meie armastus on lagunemas,
usaldus on kadunud,
tekkinud on ähmane kahtlusepiin,
sellest enam ümber ei saa,
sest hing on katki.

Mida ma pean tegema,
et sa mind tunneksid.
Mida ma pean tegema,
et sa oleksid õnnelik.
Mida ma pean tegema,
et sa poleks üksi.
Mida ma pean tegema,
et sa mulle ei valetaks.
Mida ma pean tegema,
kui teed mulle haiget.
Mida ma pean tegema,
et saada sinust üle.

See mida sa tegid
on tänaseks minevik.
Tunnen end haavatuna,
alati kui sind näen.
Tunnen südames,
et oled mulle võõras.
See mida sa tegid,
on tänaseks minevik.
Kuid need tunded on värsked
ning haavad veel alles.
See, mida sa tegid
on tänaseks minevik.

Miks anda lubadusi,
mida täita ei suudeta.
Meil on tõmmet,
kuid see saladuseks jääb.
Miks möödud minust külmalt,
miks peaksin sulle valetama.
Meil on tõmmet,
sa ei usu mind iialgi.
Meil on tõmmet,
mida sa tunnistada ei soovi....

Ei taha põgenda enam...
Vajan sind kallis,
täna, homme IGAVESTI.
Alati kui olen sinuga,
tunnen end kui taevas.
Ei taha põgeneda enam...
Tahan sind hoida,
kaitsta ja armastada.
Aeg seda edasi,
ei taha olla üksi,
ei mingeid lubadusi.
Ei taha põgeneda enam...
vajan sind igavesti kallis.

Veel on õhtu
ja lahkuda ma ei taha.
On loojumas päev,
veel on aega.
Kuigi vaatan sind,
kuigi sina mind ei näe.
Teisel pool silmapiiri,
näen ma sind vaid.
On loojumas päev,
veel on aega.
Seal pool silmapiiri
kohtume me taas.
On veel veidi aega
aga sind siiani ma ei näe...

Tahan sinuga leida seda õnne.
Tahan hoida sind,
unustades haavad.
Sinuga tahaksid,
leida peidetud õnne.
Õnne, mis peidetud jääkristalli,
mis sama külm, kui SINA.

Suudle mind veel kord,
jättes põletava armastuse.
Sulen silmad,
et näha sind endaga.
Oled mu suur armastus,
kes lahkumas mu elust.
Sulen silmad
ning unes sind jälle näen.

Need salajased pilgud,
mida teineteisele saadame.
Need suudlused,
mis teineteisele andmata.
Need kallistused,
mis jäänud saamata,
kasvavad piinaks me sees.
  See kirglik hetk,
kord plahvatamas,
kui oleme üheks saanud.
See toimub meie südametes
nüüd ja igavesti.

Kas sa vajad mind?
Kas see tunne on õige?
Kas sa tahad mind?
Kas sa soovid seda?
Loodan, et pettuma ei pea,
sest see tuleb mu südamest.
Kas sa vajad mind?
Kas sa tahad mind?
Pühendan sulle minuti,
et saaksid seda kõike eitada.

Su süda, on kui rohi
segasele meelele,
segastele tunnetele,
mu rahutule südamele.
Kuid sa läksid
jättes mind üksi.
Teades kord, lille murdmisel,
ei kasva see kunagi.

Kingiksin roosi sulle,
kuid pole vart.
Kingiksin roosi sulle,
kuid seda pole.
Kingiksin roosi sulle,
kuid oled teadmata kaugel.
Enne, kui kokku saame,
tunnen end õnnelikuna.
Tunnen su sooja naeratust,
mis lausub palju.
Tahan olla su kaisus ja öelda,
et kingiksin roosi sulle.

See päev on sinu
vahet pole kas nutad
või naerad salamisi.
See päev on kord aastas,
sest sinu sünnipäev,
on see hetk
mis meil meeles
ning õnne soovime.
See päev on sinu
oled üksi või meiega.
Oled meie südametes
ning koos sinuga
tulevad ja lähevad mälestused.
Olgu me noor või vana
ning kooris me laulame.
Palju õnne sünnipäevaks sulle.

Lausu need mulle...
tunnen igatsust,
sinu huulte,
sinu puudutuste järgi.
Lausu need sõnad,
mida ihaldab mu hing.
Palun ära mängi,
tunne igatsust
ning lausu,
et oled parimast parim.

Su sõnad haiget tegid,
kuid võtsin need vastu.
Teed oma solvamisega haiget,
milleks sul õigustki pole.
Kannatus ja pisarad,
need vaid nõrkadele.
Need valatud pisarad,
mis voolasid ojadena,
on kuivaks imbunud.
Su lausutud sõnad,
tuulde lennanud.
Su sõnad tegid haiget,
kuid see nüüdseks minevik.

Oled kui saladus,
kes mu pimedasse ellu astus.
Oled kui mõistatus,
mille lahendama pean.
Sa oled see tuli,
mis minus põlema läheb.
Sina oled see täht,
kes kõike minus varitseb.

Kingi sulle ühe roosi,
sest austan sind.
Kingin sulle kaks roosi,
sest usaldan sind.
Kingin sulle kolm roosi,
sest tahan nii.
Kingin sulle neli roosi,
sest tean sind.
Kingin sulle viis roosi,
sest oled mu parim sõber.

Enam ei suuda,
tahan kaugele põgeneda,
miskit mu armastust muuda,
sest haiget saanud olen.
Ei kehti enam reeglid,
mis võiksid sedaga.
Las põgenen siit.
Enam ei suuda,
sest miski armastust mul muuda.

Tahan tunda sind,
tahan olla su kaisus,
tahan tunda su hingamist,
tahan olla sinuga.
Tahan sind puudutada,
kuid kardan.
Tahan tunda õnne,
kuid ei julge.
Sest tahan õnne ja naeru,
mitte kurbust ja südamevalu.

See meeletu kaugus,
mis meid lahutamas
piinamas mind.
Igatsemas sind mu süda,
kuid see kurdistav kaugus.
See meeletu piin,
mu hinge kriipimas,
sest sind pole siin.
See meeletu kaugus,
meid lahutamas on.

Kõigest millest hoolin
pole enam.
Kadunud äkki kuhugi,
kust enam leida ei oska.
Pole mingit pääseteed,
süda on puru,
mis haige ja katki.
Päästa enam ei õnnestu.
Kõigest millest hoolin
pole enam....

See kaugus, mis me vahel
on kui meeletu piin,
kui oleme teineteisest lahus.
See kaugus
piinamas me südameid.
Sest armastus ja igatsus on see,
mis on ja jääb me vahele.

See saatuslik õhtu,
mil esmakordselt kohtusime.
Oled kui varjatud saladus,
mida endale soovin.
Kui vastasid mu pilgule,
sinu silmade vaade
neisse uppuda ma võisin
oli rahustav hetk mu segadusele.
Õhtul sulle salaja mõeldes taipasin,
oled kui varjatud saladus.

Kõigest millest hoolin
on miilide kaugusel...
Ootamas seda hetke,
mis taas sind näen.
See meeletu vahemaa
piinamas hinge...
Miks pead olema nii kaugel,
kuhu mu pisarad ei ulatu...
Kas palun võimalust,
et oleksid minuga
jagaksid seda mida soovin,
ning olla koos õnnelik...
Kuid see vahemaa
mis meid lahutamas
justkui miilide pikkune.
Sind ei näe,
oled hinges siiski,
kud südames tantsida soovin...
Tantsida lähemale sinule,
sinna kuhu ma kuulun
oma südame ja hingega.

Mu ihust läbib külmajudin,
kui puudutad mu hinge.
Mu silmad löövad särama,
kui põgusalt kohtume.
Mu huuled pakitsevad,
peale sinu puudutamisi.
Tahan sind enda juurde,
sest oled mulle kallis.

Ma ei palunud sind,
et oleksid minuga.
Ma ei palunud sind,
et kurvastaksid minuga.
Ma ei palunud sind,
et mind mõistaksid.
Ma ei palunud sind,
et rõõmustaksid minuga.
Ma ei palunud sind,
et armastaksid mind.

Pühenda mulle minut,
et saaksin lausuda,
öelda mis südamel.
Rääkida oma murest,
mis mind salaja rõhumas.
Pühenda mulle minut,
et puistaksin südant.
Pääseda neist ahelaist,
mis mind segamas.
Pühenda mulle minut,
et saaksin kuulutada tõtt.
Mis hinges mul peidus.
Mis on mind rõhumas.
Pühenda mulle minut,
muud ma ei palu.

Miks oled nii kaugel,
kuigi oled minuga.
Südames see soojus,
justkui kodusoojus,
kust peegeldub see ausus.
Miks oled nii kaugel,
kuigi oled minuga.
Tunnen su südamesoojust,
mis nii soe ja hell,
sest oled minuga.
Miks oled nii kaugel,
kuigi oled minuga.
Kingi mulle see,
see viimane võimalus,
tõestamaks seda,
kui palju sind austan.

Kõik su sõnad,
kõik su tunded,
kõik su teod.
Kõik su seletused,
kõik su vajadused,
kõik su naeratused,
kõik su helllitused.
Kõik, need on su valed,
mis nüüd haiget teevad...

Ma tean,
ma tean, mis on piin,
ma tean, mis on valu.
Ma tean,
sest teadmisi kustutada ei saa.
Ma tean,
ma tean...
et sina ja mina
oleme ja elame tegelikkuses.
Ma tean,
kuid sinna midagi teha ei saa.
Ma tea,
lihtsalt tean ja sellega elama nüüd pean.

Ma tean mida tunned,
pole ammu teda näinud.
Süda juba pragunemas,
kui kuuled ta nime.
Näen su silmist,
kui voolab see pisar.
Su südames on midagi,
mida varem polnud seal.
Mida tunneb tema,
ei ole ega leia vastust,
kes või mis kuulub sulle,
su tunnetele...
su meeltele...
ning su südamele.

Kõigis kaugustes piinamas üksindus.
Kõigis kaugustes valdab igatsus.
Sinust puudust tunnen üleliia,
või on seda piisavalt.
Miks aeg kipub ruttama.
Nii palju on hetki,
kus võiksime olla koos,
aga sellegipoolest seda me pole.
Küll aga valdamas
armastus
nõnda mõtekal viisil.
Kaugus, sügavas sisemuses,
on armastusest kiirgamas,
õhetavat lootust me sees...

Kingiksin sulle roosi,
millel neli õit.
Närbub esimene,
näitab see sinu tundeid.
Närbub teine,
näitab see sinu vajadusi.
Närbub kolmas,
näitab see sinu igatsust.
Närbub neljas,
mis suretas me armastuse.

Lubasid mulle, et näen sind taas.
Kuid see mis tuleb
on hea...
Peitsid end mu südamesse.
Olin nii kindel endas,
kõik mida tahan,
selle ka saan...
Lubasid mulle,
kuid kadusid äkki.

Kevadine päev
on alguseks kõigile.
Linnud tulevad siia,
kus soe päike
ja värske tuuleiil.
Jõe kerge vee mulin.
Lillede õitseaeg.
See on kevad,
mis lööb õitsele.

Andestan sulle ühe korra,
kuna valetasid mulle.
Andestan sule teise korra,
kuna reetsid mind.
Andestan sulle kolmanda korra,
kuna varjasid tõtt.
Andestan sulle neljanda korra,
et mängisid minuga.
Kuid viiendat korda ei andesta,
kuna murdsid mu südame.

Palun anna andeks,
ei soovinud ma nii.
Riivasin sinu tundeid,
teadlikult haiget tegin.
Palun anna andeks,
sest ei plaaninud nii.
Tunnen end süüdi
ning südametunnistus piinamas.
Tuju on nukker ja kurb.
Palun anna andeks,
sest ma ei tahtnud nii.
Meeldisid mulle,
kuid see teadmine teeb haiget,
et su tundeid ma riivasin.

Sinu puudutus,
pehme kui samet
jalust nõrgaks mu võttis.
Su naeratus,
mis on nii salajane,
relvituks mind taas teeb.
Sinu seksikas hääl,
mul kõrvus kohisemas.
See hetk, mis ei unune
poleks tohtinud olla.
See saladus, mis me vahel,
on määratud meile.

Kingi mulle õnne,
kingi mulle aega.
Kingi mulle naeru,
kingi mulle rahu.
Kingi mulle vaikust,
kingi mulle armastust,
kingi mulle seda,
mida soovib mu hing.
Kingi mulle sõprust,
kingi mulle toetust,
kingi mulle igatsust,
kingi mulle pisaraid,
kingi mulle hoolivust,
kingi mulle andestust.
Kingi mulle seda,
mida ihaldab mu hing.
Kingi mulle oma süda,
sest armastan sind.

Elu on müsteerium,
selle salajased käigud,
nii üht kui teist pidi,
meie saatusel varuks
meile kõigile kui
keerdkäigu üllatused.
Elu on müsteerium,
mida lahti seletada ei oska.
Kus peitub see tõde,
kus peidus see vale,
seda keegi ei tea.
Elu on müsteerium,
selle varjatud küljed,
ning need põnevused,
justkui müstika,
sest elu on müsteerium.

Vajan sind oma ellu,
vajan sind oma kõrvale,
vajan sind oma hnge.
Vajan sind oma tunnetesse,
vajan sind oma südamesse.
Vajan sind oma mõtetesse.
Vajan sind igale poole,
sest armastan sind.

Saladus mis me vahel,
keegi sellest ei tea.
Saladus, rõhub vaikselt hinge.
Saladus, mis me vahel,
seda varjama peame.
 See ei anna mulle asu,
tahan öelda,
karjuda maailmale.
Saladus...
mis me vahel on ja jääb,
ning sellest vaikib ajalugu.
 Saladus mis me vahel,
keegi sellest ei tea.

Igatsus...
see piinamas mind.
Igatsus...
see murelikuks teeb.
Igatsus...
mis mu südant seob, hävitamas mind.
Igatsus...
pisarad silma toob.
Igatsus...
see tuletab meelde sind.
Igatsus...
see hävitamas mind.
Igatsus...
kui sa vaid teaksid, mida tunnen.
Igatsus...
on see mis rõhumas mind.
Igatsus...
igatsus vaid sinu järele.

Hinge vaevamas aeg,
kas tegin midagi.
Kas seda parandada saab, ei tea...
Mu meeli vallutamas hirm,
mis aina kasvamas.
Suplen teadmatuses,
sest teha midagi ei oska.
Kas sa päästad mu,
pisarad tikkumas silma,
teha midagi ei oska.
Kas leidub veel see pääsetee,
et kõik oleks korras.
Palun ja palun,
kuid midagi ei muutu.
Mu meeli vallutamas hirm,
mis vaikselt mõtetesse poeb.
Kas sa päästad mu,
ning lausud, et kõik on korras.

Pühendan sulle need read,
et kallina meeles pead.
Anna andeks kõik mu vead,
kuigi soovisin vaid head.
Anna andeks kui loed,
neid ridu mis on siin.
Salaja mu mõtetesse poed,
endaga need kaasa ma viin.
Süda ei anna enam rahu,
see saladus enam ei mahu.
Tahan lahkuda, minna ära,
unustada selle suhte kära.
Anna andeks mulle veel,
sellel konarlikul künka teel.

See oli valus,
on olla väga halb,
sinus vägagi pettunud.
Silmad pisaraid täis,
miks mulle haiget sa teed
ei tea...
Ootan ja ootan sind,
kuid vastu saan vaid valesid.
Ma ei suuda enam,
sest hüvasti on hüvasti.

Öösel pisaraid valamas,
hommikul ärgates,
nuttis mu süda.
Pisaraid valasin...
südamesse jättes armi.
Möödudes ajaga,
meenutamas sind.
Öösel pisaraid valamas,
mu süda...
Ärgates...
taipasin, et olen vaba.

Sel saatuslikul õhtul,
kui me teineteist nägime,
tundsin südames midagi,
mis sakutamas mu hinge.
Mu südamesse sa jäid
mul on pikk, pikk maa
et jõuda sinuni.
Sel saatuslikul õhtul,
oma südame kaotasin.

Tule...
Salajasse paika, meie südametes.
Mida teame SINA ja MINA.
Tule...
salajasse paika,
kuhu me kuulume.
Tule...
tule minu juurde,
minu juurde, sest siin on kodu.

Sinu tunded,
sinu vajadused ja su soovid.
Ära eita neid.
Sinu armastus,
sinu nõudmised.
Ära eita neid...
Ära eita seda,
et siiani kallis oled.

Võta kõik,
mida ma annan.
Võta mu hing,
võta mu tunded,
võta mu unistused.
Võta kõik,
mida ma annan.
Võta mu armastus.
Võta kõik,
kui seda vaid soovid.

Üksikuna siin vihmas ma jalutan,
mu mõtted omadega sassis.
Andestamatu on see aeg,
mida sa külmavereliselt kasutasid,
minu hävitamiseks.
Teadsid mida ma tunnen,
teadsid mida ma soovin.
Kõik need sõnad ja laused,
purustasid sa hoobiga,
vaid minu hävitamiseks.

Oled mu hing,
milleta olla ei saa.
Oled mu tunnetes,
oled mu kangelane,
kelleta elada ei saa.
Tunned mu hinge,
kui olen sinuga...
Oled mu kangelane,
kelleta elada ei saa.
Tähistame tunnete paisumist,
sest sinna pugenud oled.
Oled mu kangelane,
oled ja jääd.

See on raske...
see meeletu piin,
meie ühised mälestused,
ära minnes endaga viin.
See on raske...
enam sinult midagi palu,
see teeb meeletult valu.
See on raske...
see on jäänud minevikku,
kuid südames veel oled.
See on raske...

Pean põgenema,
sest meeldid mulle.
Pean põgenema,
üle mere piiri...
Pean põgenema,
üle kõrguvate mägede.
Pean põgenema,
sest meeldid mulle...
Pean põgenema,
kuhugi, kus pole sind.
Pean põgenema,
sest ei soovi armuda.

Meel on kurb
ning südames on piin.
Tuju on nukker
kusagilt väljapääsu leia.
Kus peitub see tee,
mis aitaks tõele lähemale.
Meel on kurb
ning südames on igatsus.
Tunded on segased,
lohutust ma ei leia.
Kus peitub see tee,
mis mu ükskord vabastaks.
Meel on kurb,
kus on see võti,
mis vabastaks mu vangistusest.
Päästaks valla õnne ja vabaduse.

Kõik mu lootused
purunesid hetkega.
Kõik mu unistused
tallati porri.
Nagu polekski mind,
vaid sellepärst,
et soovisin sind näha...
Kõik mu soovid
purunesid tükkideks,
mida parandada võimatu,
kõik vaid sellepärast,
et soovisin sind vaid näha.....